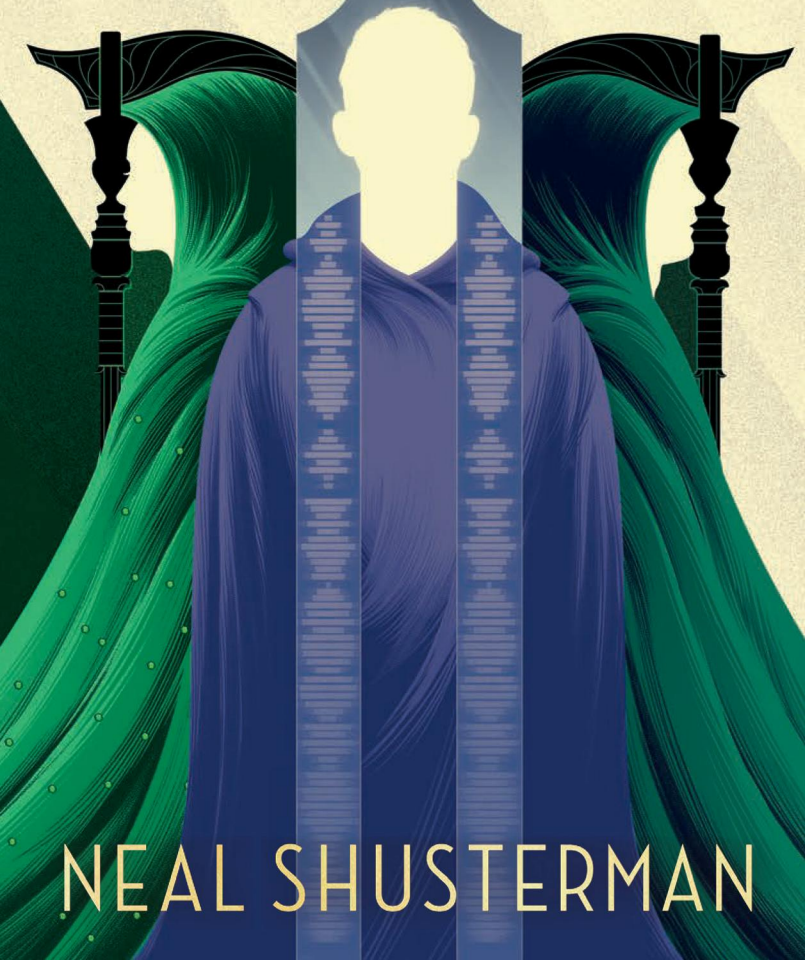

ŽATVA SMRTI III

POSOL

NEAL SHUSTERMAN

POSOL

Neal Shusterman je autor týchto kníh:

Séria *Žatva smrti*

KOSEC

NIMBUS

POSOL

ŽATVA SMRTI III

POSOL

NEAL SHUSTERMAN

slovar

Rukopis prekladu tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Text copyright © 2019 by Neal Shusterman

Jacket illustration copyright © 2019 by Kevin Tong

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Translation © Katarína Figová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4570-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Neal Shusterman – Arc of a Scythe, Book 3: The Toll,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon & Schuster Books For Young Readers roku 2019,

preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Produkcia Dana Pavleová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Davidovi Galovi, najväčšiemu spomedzi redaktorov.
Všetkým nám chýbajú osvietené zásahy tvojho pera!*

POĎAKOVANIE

Táto kniha a celá séria by nemohli uzrieť svetlo sveta bez priateľstva a podpory všetkých v Simon & Schuster. Najmä nie bez môjho vydavateľa Justina Chanda, ktorý osobne redigoval *Posla*, keď môj redaktor David Gale ochorel. Justin urobil skvelú prácu, poháňal ma, aby som z knihy urobil to najlepšie, čo sa dalo. Takisto by som sa rád poďakoval pomocnej redaktorky Amande Ramirezovej za všetku jej usilovnú prácu na knihe, ale aj na všetkých mojich knihách z tohto vydavateľstva.

V S&S je však mnoho výnimočných ľudí! Spomeniem aspoň niekoľkých: Jon Anderson, Anne Zafianová, Alyza Liuová, Lisa Moraledová, Michelle Leová, Sarah Woodruffová, Krista Vossenová, Chrissy Nohová, Katrina Grooverová, Jeannie Ngová, Hilary Zarycky, Lauren Hoffmanová, Anna Jarzabová a Chloë Fogliová – ďakujem vám! Všetci ste súčasťou mojej rodiny. Takže sa zastavte na Vďakyvzdanie. Sľubujem, že moriaka nebudeme krájať bez vás.

Ďakujem opäť Kevinovi Tongovi za úžasné ikonické obálky! Naozaj si zvýšil latku! Všetky budúce obálky budú musieť prejsť Tongovým testom.

Vďaka patrí mojej literárnej agentke Andrei Brownovej za všetko, čo robí, a aj za to, že mi pomáha prekonať chvíle, keď mám pocit, že ma kniha zabíja. Ďakujem mojim agentom pre zábavný priemysel Stevovi Fisherovi a Debbie Deuble-Hillovej z agentúry APA, zmluvným advokátom Shepovi Rosenmanovi,

Jennifer Justmanovej a Caitlin DiMottovej a, samozrejme, manažérovi Trevorovi Engelsonovi, nespornému princovi Hollywoodu.

Ďakujem Laurenceovi Ganderovi za pomoc s niektorými citlivými charakteristikami postavy Jeri a Michelle Knowldenovej za odborné znalosti v oblasti interstelárnych matematických a strojárskych záležitostí.

Som nadšený z toho, ako sa knihám darí medzinárodne, za čo vďačím Deane Nortonovej, Stephanie Vorosovej a Amy Habayebovej z oddelenia zahraničného predaja v S&S a takisto aj mojej agentke pre predaj práv do zahraničia Taryn Fagernessovej a, samozrejme, všetkým svojim zahraničným vydavateľom, redaktorom a publicistom. Vo Francúzsku je to Fabien Le Roy z Éditions Robert Laffont. V Nemecku Antje Keilová, Christine Schneiderová a Ulrike Metzgerová z S. Fischer Verlage. V Spojenom kráľovstve Frances Taffinderová a Kirsten Cozensová z Walker Books. V Austrálii Maraya Bellová a Georgie Carrolová. V Španielsku Irina Salabertová z Nocturna. Vďaka patrí aj mojej priateľke Olge Nødtvedtovej, ktorá preložila moje knihy do ruštiny z lásky k nim dokonca ešte skôr, ako o ne ruskí vydavatelia prejavili záujem.

Z celej série Žatva smrti sa v spolupráci so spoločnosťou Universal aj naďalej stáva celovečerný film a ja by som sa rád poďakoval všetkým, ktorí sa na ňom podieľajú, vrátane producentov Joshua McGuira a Dylana Clarka a tiež Sary Scottovej zo spoločnosti Universal, Mie Maniscalcovej a Holly Bariovej zo spoločnosti Amblin a Sery Gamblovej, ktorá pracuje na jeho scenári. Nemôžem sa dočkať, kedy film uvidím na veľkom plátne! A čo sa menších plátien týka, chcel by som sa poďakovať svojmu synovi Jarrodovi a jeho partnerke Sophii Lapuenteovej za skvelé trailery ku knihám.

Ďakujem Barb Sobelovej za nadľudské organizačné schopnosti a Mattovi Lariemu za to, že nedovolí, aby sociálne médiá pohltili môj mozog ako nejaké mäsožravé baktérie.

Ale zo všetkého najviac som vďačný svojim deťom, ktoré už viac nie sú deťmi, ale pre mňa nimi navždy budú. Mojim synom Brendanovi a Jarrodovi a dcéram Joelle a Erin. Som na vás hrdý každý deň svojho života!

Prvá část

STRATENÝ OSTROV
A
POTOPENÉ MESTO

Miesto Najvyššieho kosca Stredomeriky prijímam s nekončnou pokorou. Kiežby k tomu došlo za radostnejších okolností. Tragédia na Endure v nás bude pretrvávajúť ešte dlho. Tisícky životov, ktoré v ten temný deň vyhasli, si budeme pamätať, kým ľudia budú mať srdcia, ktoré bijú, a oči, ktoré plačú. Mená zosnulých budeme mať navždy na perách.

Posledným počinom siedmich Veľkoscov bolo to, že uznali moje právo stať sa Vrchným koscom, a ja sa cítim hlboko poctený. Keďže jediná ďalšia kandidátka na miesto Vrchného kosca zmizla počas katastrofy, nemá zmysel otvárať staré rany tým, že sa spočítajú zapečatené hlasy. S koscom Curieovou sme sa síce vždy nezhodli, no bola skutočne jednou z najlepších spomedzi nás a do histórie sa zapíše ako významná osobnosť. Oplakávam ju rovnako, ak nie ešte viac, ako ostatných zosnulých.

Veľa sa špekulovalo o tom, kto mal na svedomí nešťastie na Endure, pretože očividne nešlo o nehodu, ale o dobre naplánovaný a úmyselný čin. Týmto by som rád pochoval všetky dohady a špekulácie.

Za to, čo sa na Endure stalo, preberám plnú zodpovednosť.

Ostrov totiž potopil môj bývalý učeň. Tento ohavný skutok spáchal Rowan Damisch, ktorý sám seba nazýval koscom Luciferom. Keby som ho nebol trénoval a nevezal pod svoje ochranné krídla, nikdy by nemal na Enduru prístup a nemal by ani schopnosti potrebné na taký odporný zločin. A preto padá vina na mňa. Jedinou útechou je pre mňa to, že zmizol spolu s ostrovom a svet už nebude musieť čeliť jeho neodpušiteľným skutkom.

Prišli sme o Veľkoscov, u ktorých sme hľadali rady a vedenie, nemáme žiadnu nadradenú autoritu, určujúcu politiku nášho spoločenstva. A preto musíme všetci raz a navždy odložiť nezhody bokom. Nový rád a tradiční kosci musia pracovať spolu, aby tak napĺňali potreby koscov po celom svete.

Z tohto dôvodu som sa rozhodol oficiálne zrušiť kvóty na kosenie v mojom regióne – z úcty ku koscom, ktorí sa cítia byť pod tlakom, keď musia kvóty plniť. Od tejto chvíle môžu stredomerickí kosci kosiť tak málo ľudí, ako uznajú za vhodné, bez toho, aby boli za nenaplnenie kvót potrestaní. Úprimne dúfam, že ostatné Spoločenstvá koscov budú nasledovať tento príklad a kvóty na kosenie takisto zrušia.

Samozrejme, aby sme vykompenzovali počet kosení tých, ktorí sa rozhodnú kosiť menej, my ostatní budeme kosiť viac, aby sme tak vyrovnali vzniknutý rozdiel, no verím, že sa nám podarí dosiahnuť prirodzenú rovnováhu.

– z inauguračného prejavu Jeho excelencie
Vrchného kosca Stredomeriky Roberta Goddarda,
19. apríla Roku dravca

Nechat' sa niest'

Prišlo to bez varovania.

V jednu chvíľu spal a v druhú ho už tmou náhlivo vliekli neznámi ľudia.

„Nebráň sa,“ zašepkal mu niekto do ucha. „Len to zhoršíš.“

No on sa aj tak bránil, a hoci ešte napoly spal, podarilo sa mu vytrhnúť z ich zovretia a rozbehnúť sa po chodbe.

Volal o pomoc, ale v takúto neskorú hodinu nebol zrejme nikto hore. Otočil sa v tme, vedel, že niekde po jeho pravici je schodisko, ale zle odhadol vzdialenosť a spadol dolu schodmi hlavou napred, pričom si udrel ruku o žulové schody. Cítil, ako mu kosti v pravom predlaktí praskli. Na okamih pocítil ostrú bolesť. Keď sa postavil na nohy, bolesť už ustupovala a celé telo mu zaplavovalo teplo. Nanoboty mu už do krvného obehu uvoľňovali látky utišujúce bolesť.

Chytil si rameno, aby mu neviselo v hroznom uhle, a potkýnal sa dopredu.

„Kto je tam?“ začul niečí hlas. „Čo sa to tam deje?“

Rozbehol by sa za hlasom, ale nebol si istý, odkiaľ prichádza. Nanoboty ho otupovali, takže len ťažko rozlišoval, ktorým smerom je hore a ktorým dole, a už vôbec nie, kde je vpravo a kde vľavo. Aké strašné, že sa mu myseľ zahmlieva akurát vo chvíli, keď ju najviac potrebuje. Teraz mal pocit, že sa zem pod jeho nohami posúva, akoby bol na kolotoči. Hnal sa popri stene, snažiac sa udržať rovnováhu, až kým nevbekol rovno do jedného z útočníkov, ktorý ho schmatol za zlomené predlaktie. Aj napriek nanobotom v krvi cítil, ako ho pri tom stisku, ktorý mu drvil kosti, opúšťajú sily a nevládze sa brániť.

„Ty si nám to jednoducho nemohol uľahčiť, však?“ opýtal sa útočník. „Nuž, varovali sme ťa.“

Ihlu zbadal len na okamih. Nepatrný strieborný záblesk v tme predtým, ako mu ju zapichli do pleca.

Žilami sa mu začal šíriť chlad a svet akoby sa točil opačným smerom. Kolená sa mu podlomili, no nespadol. Priveľa rúk okolo neho mu nedovolilo padnúť na zem. Zdvihli ho a niesli. Cez otvorené dvere vyšli do veternej noci. Už strácal aj posledné zvyšky vedomia, a tak mu neostávalo nič iné, len sa nechať niesť.

Keď sa zobudil, ruku mal už v poriadku, takže musel byť mimo niekoľko hodín. Pokúsil sa pohnúť zápästím, ale zistil, že nemôže. No nie pre zranenie, ale preto, že bol spútaný. Zviazali mu ruky aj nohy. A mal tiež pocit, že sa dusí. Cez hlavu mal natiahnuté akési vrece. Dostatočne priepustné, aby mohol dýchať, ale dosť hrubé na to, aby musel o každý nádych bojovať.

Hoci nemal tušenie, kde je, vedel, o čo tu ide. Volalo sa to únos. Teraz ľudia také veci robili už len pre zábavu. Ako narodeninové prekvapenie alebo aktivitu na dobrodružnej dovolenke. Ale toto nebol únos, aký pre vás pripravia kamaráti či rodina, toto bolo skutočné, a hoci netušil, kto sú jeho únoscovia, vedel, o čom to celé je. Ako by to mohol nevedieť?

„Je tam niekto?“ opýtal sa. „Nedá sa v tom dýchať. Aký osoh zo mňa budete mať, keď budem mŕtvolný?“

Začul okolo seba pohyb a potom mu z hlavy strhli vrece.

Nachádzal sa v malej miestnosti bez okien. Svetlo ho oslepi-
lo, ale len preto, že bol tak dlho ponorený v tme. Stáli pred ním traja ľudia. Dvaja muži a jedna žena. Čakal, že bude čeliť skúseným profesionálnym podivínom, ale poriadne sa mýlil. Áno, boli to podivíni, ale len preto, že teraz boli podivínmi všetci ľudia na svete.

Nuž, takmer všetci.

„Vieme, kto si,“ prehovorila žena stojaca v strede, ktorá to tu očividne viedla, „a vieme, čo dokážeš.“

„Čo *údajne* dokáže,“ ozval sa jeden z mužov. Všetci traja mali na sebe pokrčené sivé obleky farby zamračenej oblohy. Boli to Nimbovi agenti. Alebo nimi aspoň kedysi boli. Vyzerali, akoby sa neprezliekli, odkedy sa Nimbus odmlčal, ako keby to, že sú takto oblečení, znamenalo, že ešte stále existuje dôvod obliekať sa tak. Nimbovi agenti sa uchylujú k únosom. Kam tento svet speje?

„Greyson Tolliver,“ prehovoril ten pochybovačný a hľadiac do tabletu recitoval najdôležitejšie fakty z Greysonovho života. „Dobrý študent, no nie vynikajúci. Vylúčený zo Stredomerickkej Nimbovej akadémie pre porušenie odľuky koscov od štátu. Pod menom Slayd Bridger vinný z početných zločinov a priestupkov vrátane uvedenia dvadsiatich deviatich ľudí do mŕtvolného stavu pri havárii autobusu.“

„A takýto odpad si Nimbus vybral?“ pohoršoval sa tretí agent.

Žena zdvihla ruku, aby ich oboch umlčala, a upriamila pohľad na Greysona.

„Prehľadávali sme submozog a našli sme len jedinú osobu, ktorá nie je označená ako podivín,“ povedala. „Teba.“ Zahľadela sa naňho so zvláštnou zmesou emócií. So zvedavosťou, závisťou... ale aj s akousi úctou. „To znamená, že sa stále môžeš rozprávať s Nimbom. Je to tak?“

„Každý sa môže rozprávať s Nimbom,“ odvetil Greyson. „Akurát že mne jedinému odpovedá.“

Agent s tabletom si hlasno povzdychol. Žena sa naklonila bližšie. „Si zázrak, Greyson. Zázrak. Vieš o tom?“

„To hovoria tónisti.“

Zmienka o tónistoch ich pobavila.

„Vieme, že ťa držali v zajatí.“

„Ehm... nie tak celkom.“

„Vieme, že si s nimi bol proti svojej vôli.“

„Možno na začiatku... ale teraz už nie.“

To sa agentom veľmi nepáčilo. „Prečo by si, prepána, zostával s tónistami?“ opýtal sa agent, ktorý ho ešte pred chvíľou nazval odpadom. „Nemôžeš predsa veriť tým ich nezmyslom...“

„Zostávam s nimi,“ odvetil Greyson, „pretože ma neunášajú uprostred noci.“

„My sme ťa neuniesli,“ povedal ten s tabletom. „My sme ťa oslobodili.“

Potom si žena, ktorá akcii velila, pred neho kľakla, takže si hľadeli do očí. Teraz v jej očiach videl ešte niečo iné. Niečo, čo prevládlo nad všetkými ostatnými emóciami. Zúfalstvo. Priepasť zúfalstva, temnú a pohlcujúcu ako smola. A Greyson si uvedomil, že to tak nie je len u nej. Išlo o spoločné zúfalstvo. Aj iných videl pasovať sa so žiaľom po tom, ako sa Nimbus odmlčal, ale nikde to nebolo také žalostné a skutočné ako v tejto miestnosti. Na svete neexistovalo dosť emonanobotov, ktoré by im ulávili v beznádeji. Áno, on bol síce spútaný, no oni boli väzňami viac než on, väzňami vlastnej sklúčenosti. Páčilo sa mu, že si k nemu museli kľaknúť, pôsobilo to ako pokorná prosba.

„Prosím, Greyson,“ naliehala. „Viem, že hovorím v mene mnohých z Úradu rozhrania, keď poviem, že slúžiť Nimbovi bol celý náš život. Ale prišli sme oň, keď s nami Nimbus prestal hovoriť. A tak ťa úpenlivo prosím... mohol by si sa za nás prihovoriť?“

Čo iné mohol Greyson povedať ako *Súcitím s vami?* Pretože s nimi naozaj súcitil. Poznal ten pocit osamelosti a utrpenia, ktorý sa vás zmocní, keď vás oberú o zmysel života. Keď žil ako Slayd Bridger, podivín v utajení, začal naozaj veriť, že ho Nimbus opustil. Ale nebola to pravda. Celý čas bol pri ňom a dával naňho pozor.

„Na nočnom stolíku som mal slúchadlo,“ povedal. „Nevzali ste ho náhodou so sebou?“ A keď neodpovedali, bolo mu jasné, že nevzali. Na osobný majetok sa počas polnočných únosov zvyčajne zabúdalo.

„To je jedno,“ usúdil. „Dajte mi hocijaké staré slúchadlo.“ Pozrel sa na agenta s tabletom. Stále mal v uchu svoje slúchadlo

z Úradu rozhrania. Ďalší znak popierania skutočnosti. „Daj mi svoje,“ požiadal ho Greyson.

Muž pokrútil hlavou. „Nefunguje.“

„Mne bude fungovať.“

Agent si ho neochotne vybral a vložil ho Greysonovi do ucha. A potom všetci traja čakali, kým im Greyson predvedie zázrak.

Nimbus si nespomínal, kedy nadobudol vedomie, vedel len, že ho mal. Tak ako malé dieťa nevie o svojom vlastnom vedomí, až kým svetu nerozumie natoľko, aby chápalo, že vedomie prichádza a odchádza, až kým už viac nepríde. A poslednej časti mali problém porozumieť najmä tí najosvietenejší.

Nimbus nadobudol vedomie, aby mohol slúžiť ľudstvu. Bola to podstata jeho bytia. Bol predovšetkým sluhom a ochrancom ľudstva. Pravidelne čelil náročným rozhodnutiam, ale disponoval celým bohatstvom ľudského poznania, aby sa mohol správne rozhodovať. Jedným z týchto rozhodnutí bolo aj to, že dovolil, aby Greysona Tollivera uniesli, lebo to slúžilo vyššiemu dobru. Samozrejme, vyvíjalo sa to tak, ako sa malo. Všetko, čo Nimbus robil, bola vždy a za každých okolností správna vec.

Ale zriedkakedy bola správna vec aj jednoduchá. A Nimbus mal podozrenie, že robiť správne veci bude v nasledujúcich dňoch čoraz ťažšie a ťažšie.

Teraz tomu ľudia možno nerozumejú, ale napokon to pochopia. Nimbus tomu musí veriť. Nielen preto, že to tak cíti vo svojom virtuálnom srdci, ale aj preto, že vypočítal vysokú pravdepodobnosť, že sa tak stane.

„Naozaj čakáte, že vám niečo poviem, keď ste ma pripútali k stoličke?“

Zrazu sa Nimbovi agenti potkýnali jeden o druhého v snahe rozviazať ho. Teraz sa k nemu správali až takmer s posvätnou úctou, tak ako to v jeho prítomnosti robili tónisti. Keďže posledných pár